

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **STABA – SERVIS ANTIKOR, spol. s r. o.**, se sídlem Ostrava – Nová Ves, Knížecí 173/12, zast. JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou se sídlem Ostrava – Nová Bělá, Ovesná 7, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, čj. 4283/1.30/13/14.3, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „inspektorát práce“) ze dne 30. 9. 2013, čj. 1915/8.30/13/14.3, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 75.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že inspektorát práce provedl ve dnech 18., 19., 21., 24. a 26. září a 2., 3. a 10. října 2012 kontrolu u žalobkyně ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) při šetření příčin a okolností pracovního úrazu J. B., zaměstnance žalobkyně.

Předmětem kontroly bylo dodržování povinností vyplývajících z předpisů na úseku bezpečnosti práce a bezpečnosti technických zařízení. Žalovaný popsal průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo v prvním stupni rozhodnutí inspektorátu práce, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce a za to ji byla uložena pokuta ve výši 75.000,- Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalovaný ocitoval ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce a ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“), a uvedl, že provedenou kontrolou bylo u žalobkyně shledáno porušení § 5 odst. 1 písm. c) zmíněného zákona. Spáchání správního deliktu dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce se měla žalobkyně dopustit tím, že podle zjištění při kontrole vykonané inspektorátem práce v září a říjnu 2012 v areálu společnosti Elektrárna Chvaletice, na pracovišti převzatém žalobkyní, v chladicí věži č. 3, porušila povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů, neboť nestanovila takový pracovní postup přípravy k sanaci ocelových konstrukcí v chladicí věži č. 3 při pokládání dřevěných podlahových dílců na pracovním místě, demontáží plastových eliminátorů, chůzi po pracovišti a ukládání plastových eliminátorů a zajištění zaměstnanců při chůzi, aby byla zajištěna bezpečnost zaměstnance proti pádu do hloubky, tedy žalobkyně porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. vztahující se k povinnosti zaměstnavatele organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že žalobkyni není kladeno za vinu porušení ustanovení § 130 odst. 1 písm. f) zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), ani nařízení vlády č. 362/2005 Sb. Inspektorát práce ani žalovaný nezpochybňují, že žalobkyně na pracovišti, kde došlo k předmětnému úrazu, stanovila a byly použity prostředky kolektivního zajištění proti pádu do hloubky a každý z jejích zaměstnanců byl zajištěn prostředky OOPP proti pádu do hloubky. Žalobkyni je však vytknuto, že jakožto zaměstnavatel neuvědomila svého zaměstnance J. B., že v určitém úseku jeho práce je pod ním hloubka menší než je délka lana, kterou používal k jištění. V okamžiku propadnutí jmenovaného bylo jistící lano neúčinné.

Žalovaný konstatoval, že ačkoliv žalobkyně jako zaměstnavatel vypracovala určitý technologický pracovní postup pro práci ve výškách, se kterým své zaměstnance seznámila, použila kombinaci kolektivní a osobní ochrany a zaměstnance o riziku propadnutí pádu z výšky obeznámila, učiněná opatření a stanovený postup nebyly dostatečné a zcela účinné, neboť k pádu a propadnutí došlo. Žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, že by jeho pojetí odpovědnosti zaměstnavatele bylo odpovědností za náhodu nebo „vis maior“. Informace o hloubce, nad níž zaměstnanec pracuje, je ve vztahu k délce lana, kterým se má jistit a chránit tak své zdraví a život, zásadní a podstatnou informací. Pokud tuto informaci zaměstnavatel svému zaměstnanci neposkytl a nezdůraznil, jaké lano použít či nepoužít, jde dle žalovaného o pochybení zaměstnavatele, který má zákonnou povinnost dbát o bezpečnou práci svých zaměstnanců. Žalovaný vyslovil

nesouhlas také s názorem, že by v posuzovaném případě byla ztotožňována odpovědnost za správní delikt s objektivní odpovědností zaměstnavatele za pracovní úraz. I pokud by nedošlo k předmětnému pracovnímu úrazu, je nutno trvat na tom, že žalobkyně nedbala dostatečně svých povinností na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdraví svých zaměstnanců, když měla organizovat práci a stanovit pracovní postup přípravy k sanaci ocelových konstrukcí v chladicí věži č. 3, při pokládání dřevěných podlahových dílců na pracovním místě, demontáži plastových eliminátorů, chůzi po pracovišti a ukládání plastových eliminátorů a zajištění zaměstnanců při chůzi tak, aby byla zajištěna bezpečnost zaměstnance proti pádu do hloubky.

Závěrem žalovaný posuzoval výši sankce a kritéria pro její stanovení a dospěl k závěru, že pokuta uložená v tomto případě bylo zcela přiměřená okolnostem případu a v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. S poukazem na ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce a § 5 odst. 1 c) zákona č. 309/2006 Sb. trvala na tom, že organizovala práci a stanovila pracovní postupy tak, aby byly dodrženy zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení. Má proto zato, že se správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona č. 251/2005 Sb., dopustit nemohla.

Dle žalobkyně nelze předmětný správní delikt ztotožňovat s objektivní odpovědností zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci pracovním úrazem. Pokud žalovaný uvádí, že učiněná opatření a stanovený postup nebyly účinné, neboť k pádu zaměstnance došlo, pak fakticky ztotožňuje odpovědnost za správní delikt s objektivní odpovědností zaměstnavatele za pracovní úraz, která je odpovědností za výsledek bez ohledu na porušení bezpečnostních předpisů ze strany zaměstnavatele. Takové pojetí odpovědnosti za správní delikt, kdy by zaměstnavatel odpovídal i za náhodu, je však v rozporu se zákonem a z něho vyplývajícími principy, na nichž je odpovědnost za správní delikt založena.

Dále žalobkyně poukázala na ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, dle kterého je zaměstnavatel povinen zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přidělených k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci. Dále je povinen seznámit je s riziky, výsledky hodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště. K tomu uvedla, že technologický a pracovní postup pro práce ve výškách a registr rizik RE 07, který inspektorátu práce doložila, tyto požadavky obsahuje, včetně seznámení zaměstnanců s nimi (viz přílohy č. 7, č. 11 a č. 16 protokolu o kontrole). Uvedené ustanovení zákoníku práce proto bylo beze zbytku dodrženo.

Žalobkyně dále poukázala na nařízení vlády č. 362/2005 Sb., dle něhož je zaměstnavatel povinen zajistit ochranu při práci na pracovištích, na nichž jsou zaměstnanci vystaveni nebezpečí pádu z výšky nebo pádu do volné hloubky, a to přednostně pomocí prostředků kolektivní ochrany. Zmíněné nařízení stanoví rovněž prostředky osobní ochrany, které se používají v případě, kdy povaha práce vylučuje

použití prostředků kolektivní ochrany nebo není-li použití prostředků kolektivní ochrany s ohledem na povahu, předpokládaný rozsah, dobu trvání práce a počet dotčených zaměstnanců účelné nebo s ohledem na bezpečnost zaměstnance dostatečné. Z uvedeného žalobkyně dovodila, že pro tak rizikové práce, kterými jsou práce ve výškách, není přípustné ochranu zaměstnanců proti pádu zajišťovat udílením pokynů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. S touto její námitkou se žalovaný nevypořádal, jeho rozhodnutí proto v tomto směru označila za nepřezkoumatelné. Připomněla, že z jí vpracovaného pracovního postupu (příloha č. 7 protokolu o kontrole) vyplývá, že pro zaměstnance, kteří byli na staveništi vystaveni nebezpečí pádu z výšky nebo pádu do volné hloubky, byla použita kombinace kolektivní a osobní ochrany a zaměstnanci tak byli proti pádu nebo zřícení chráněni. I ze závěrečné zprávy o objasnění příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance J. B. vyplývá, že zaměstnanci žalobkyně byli o riziku propadnutí a pádu z výšky, včetně opatření na ochranu před působením těchto rizik, dostatečně obeznámeni.

Žalobkyně rovněž namítla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů neberou v úvahu chování zaměstnance J. B.. Dle jejího názoru lze mít za to, že pokud by zachovával větší opatrnost při práci a choval by se obezřetněji, nemuselo k jeho pracovnímu úrazu dojít. Jestliže si nebyl vědom toho, jaká je pod jeho pracovištěm na celém úseku hloubka, resp. že je hloubka v určitém úseku menší než délka jeho jistícího lana, měl z opatrnosti použít kratší délku jistícího lana, než kterou použil. Dle žalobkyně jde o minimum opatrnosti, kterou bylo na místě od zaměstnance s jeho pracovními zkušenostmi důvodně požadovat.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, některé argumenty zopakoval a navrhl zamítnutí žaloby. Dodal, že ve svém rozhodnutí jasně uvedl, že porušení ustanovení § 130 odst. 1 písm. e) zákoníku práce žalobkyni vytýkáno nebylo, čímž považoval za vypořádanou i odvolací námitku ohledně udílení pokynů o bezpečnosti práce zaměstnancům, tj. že pro tak rizikové práce, kterými jsou práce ve výškách, není přípustné ochranu zaměstnanců proti pádu zajišťovat udílením pokynů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Je zcela věcí každého zaměstnavatele, jakým způsobem či způsoby bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci zajistí, musí to však být zajištění účinné a dostatečné a v souladu s právními předpisy. V případě žalobkyně poškozený zaměstnanec nevěděl, jaká je pod ním na daném pracovišti hloubka, proto použil ke svému jistění lano nevhodné délky. Dle žalovaného je tak třeba trvat na stanovisku, že v daném případě nebyla bezpečnost při dané práci zajištěna dostatečně. Samotná informace z pracovního postupu, že na staveništi s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky, je použita kombinace kolektivní a osobní ochrany, není dostatečným a účinným zajištěním bezpečnosti práce, pokud zaměstnanci nemají jasné, konkrétní a srozumitelné informace, jak prostředky osobní pojištění používat, jaké použít, jaké konkrétní nebezpečí jim hrozí (pád do jaké hloubky), atd.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 1. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že inspektorát práce provedl u žalobkyně kontrolu dodržování povinností vyplývajících z předpisů na úseku bezpečnosti práce a bezpečnosti technických zařízení, a to v návaznosti na šetření příčin a okolností pracovního úrazu jejího zaměstnance J. B..

Výsledky kontroly byly shrnuty v protokolu ze dne 10. 10. 2012, zn. 12118/8.42/12/15.4. Po vypořádání námitek žalobkyně proti protokolu vydal inspektorát práce dne 11. 2. 2013 příkaz čj. 1915/8.30/13/14.3, kterým žalobkyni uložil pokutu ve výši 75.000,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Po podání odporu proti nim bylo ve správním řízení pokračováno a dne 3. 4. 2013 proběhlo ústní jednání.

Inspektorát práce vyslechl dne 12. 9. 2013 jako svědka poškozeného J. B. (ve správním spise jsou založeny i záznamy o podání vysvětlení, která učinil ve dnech 19. 9., 26. 9. a 2. 10. 2012), dne 14. 5. 2013 vyslechl jako svědka stavbyvedoucího P. M. (záznam o jím podaném vysvětlení ze dne 24. 9. 2012 je rovněž obsažen ve správním spise). Z listin významných pro posouzení věci spis dále obsahuje závěrečnou zprávu o objasnění příčin a okolností vzniku pracovního úrazu zaměstnance J. B., fotodokumentaci, denní záznamy stavby, Registr rizik, RE 07 Registr rizik a Technologický a pracovní postup pro práce ve výškách.

Dne 1. 10. 2013 vydal inspektorát práce rozhodnutí čj. 1915/8.30/13/14.3, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, kterého se jako zaměstnavatel dopustila tím, že porušila povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů, neboť nestanovila takový pracovní postup přípravy k sanaci ocelových konstrukcí v chladicí věži č. 3, při pokládání dřevěných podlahových dílců na pracovním místě, demontáži plastových eliminátorů, chůzi po pracovišti a ukládání plastových eliminátorů a zajištění zaměstnanců při chůzi, aby byla zajištěna bezpečnost zaměstnance proti pádu do hloubky, tedy žalobkyně porušila ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. vztahující se k povinnosti zaměstnavatele organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení. Za tento správní delikt jí uložil pokutu ve výši 75.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že poruší povinnost týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovenou v zákonu a zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci související s chovem zvířat, nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace a práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci v lese a na pracovištích obdobného charakteru, nařízení vlády, kterým se stanoví způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při provozování dopravy dopravními prostředky, nařízení vlády o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost o ochranu zdraví při práci na staveništích a nařízení vlády, kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě.

Podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. je zaměstnavatel povinen organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady

bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci byli chráněni proti pádu nebo zřícení.

Z šetření příčin pracovního úrazu zaměstnance žalobkyně J. B., výpovědi svědků a dokladů předložených žalobkyní v průběhu správního řízení je zřejmé, že uvedený zaměstnanec byl proškolen o předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, byl seznámen s riziky možného ohrožení života a zdraví a technologickým a pracovním postupem pro práce ve výškách, který byl vypracován ve vztahu k pracovnímu místu – chladicí věž č. 3 v elektrárně Chvaletice. Z technologického a pracovního postupu vyplývá, že na uvedeném pracovišti mělo být k práci a zajištění osob proti pádu použito jako kolektivní zajištění trubkové lešení a k práci a zajištění osob proti propadnutí a pádu kolektivní ochrana v kombinaci s prostředky osobní ochrany: dřevěné podlahy položené na desky eliminátorů, pro každého zaměstnance zachycovací postroj LX 2, zachycovač pádu ROLEX 2 metry a zajišťovací lano se dvěma karabinami. Prohlídka pracoviště a určení kotvicích bodů prostředků osobní ochrany proti pádu měl provést a určit stavbyvedoucí před započítím prací. J. B. byl na určeném místě pro ukotvení prostředků osobního zajištění (k ocelové lávce) ukotven. Při odnášení demontovaného plastového eliminátoru chodil po dřevěných podlahách a propadl se do hloubky cca 3,5 m, přičemž dopadl na rozstřikovací potrubní roury, přestože takovému dopadu, které mohlo způsobit zranění (a v tomto případě i způsobilo), měly prostředky osobní ochrany zabránit.

Z výslechu J. B. jako svědka (i předtím jím podaných vysvětlení) vyplývá, že nevěděl, že je pod plochou jeho pracoviště, tj. pod pochůznou plochou, v určitém úseku hloubka menší, než byla délka jeho jistícího lana. Nikdo jej neinformoval o tom, že je pod ním konstrukce z trubek, takže měl jistící lano delší, než byla vzdálenost jeho pochůzné plochy k této konstrukci z trubek. Svědek P.M. potvrdil, že poškozený J. B. obdržel v den pracovního úrazu postroj, zachycovač pádu a lano a že zaměstnanci byli seznámeni s technologickým postupem na provádění prací v chladicí věži. Uvedl, že kotevní místo uvedeného zaměstnance bylo asi 4,5 m od místa jeho propadu, přičemž asi půl hodiny před úrazem viděl, že je k tomuto kotevnímu místu připoután, a že průběžně kontroluje používání prostředků osobní ochrany při práci zaměstnanců.

Není pochyb o tom, že žalobkyně si byla vědoma toho, že se její zaměstnanci na předmětném pracovišti pohybují nad prostorem, kde by mohlo dojít k pádu do hloubky, o tomto riziku pádu své zaměstnance informovala a pro samotný výkon práce zajistila i použití kolektivní ochrany v kombinaci s prostředky osobní ochrany zaměstnanců. Jak se však ukázalo, důležitá informace o hloubce, nad níž zaměstnanci pracují, resp. o předmětech či jako v tomto případě o konstrukci z trubek, které by při případném pádu mohly způsobit zranění padající osoby, jim sdělena nebyla (ani žalobkyně, případně její stavbyvedoucí P.M. své svědecké výpovědi netvrdí, že by tomu bylo jinak), což se ukázalo jako zásadní ve vztahu k délce lana, které je mělo před pádem do hloubky jistit. Takové zjištění měla žalobkyně jako zaměstnavatel učinit a zaměstnance řádně informovat nebo mělo být zaměstnanci na předmětném pracovním místě k dispozici, pokud jde o jistící lano, pouze lano potřebné, resp. správné délky. V tomto směru nemůže obstát námitka žalobkyně, že zaměstnanec J. B. měl zachovávat větší opatrnost při práci a chovat se obezřetněji. Navíc z fotodokumentace je patrné, že pod pochůznou plochu nebylo nijak zvlášť dobře vidět, teprve po odebrání plastového eliminátoru vznikla větší mezera, kterou bylo vidět dolů pod pochůznou plochu. Je skutečně obecně věcí

zaměstnavatele, jakým způsobem zajistí bezpečnost a ochranu zdraví svých zaměstnanců při práci, musí však jít o zajištění dostatečné.

Krajský soud dospěl v posuzované věci ke stejnému závěru jako žalovaný, že přestože žalobkyně jako zaměstnavatel vypracovala technologický a pracovní postup pro práci ve výškách, v němž bylo mimo jiné stanoveno použití kolektivní ochrany v kombinaci s prostředky osobní ochrany, a zaměstnance (včetně poškozeného J. B.) s tímto postupem a s rizikem propadnutí obeznámila, učiněná opatření a stanovený postup nebyly dostatečné a jak se ukázalo, ani uspokojivě účinné. Krajský soud proto přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobkyně porušila výše uvedená ustanovení zákona inspekci práce a zákona č. 309/2006 Sb., neboť nestanovila takový pracovní postup a organizaci práce, aby byla bezpečnost zaměstnanců proti pádu do hloubky zajištěna dostatečně.

Krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný a před ním i inspektorát práce v jejím případě ztotožňují správní delikt s odpovědností zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci pracovním úrazem. Není pravda, že by současně s odpovědností za pracovní úraz automaticky nastoupila odpovědnost za správní delikt na úseku bezpečnosti práce a ani z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů nevyplývá, že by k věci takto přistoupily. Správní orgány totiž neargumentují tak, že jestliže došlo k pracovnímu úrazu, pak že to samo o sobě je již dostatečným důkazem o tom, že žalobkyně zanedbala své povinnosti. Správní orgány uvedly, v čem došlo ke konkrétnímu pochybení ze strany žalobkyně jako zaměstnavatele na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci a v tomto pochybení bylo shledáno porušení její povinnosti organizovat práci a stanovit pracovní postupy tak, aby byli zaměstnanci chráněni proti pádu. Žalobkyně se tak dopustila porušení konkrétního ustanovení zákona č. 309/2006 Sb. a souvislost s předmětným pracovním úrazem je pouze ta, že inspektorát práce vykonal kontrolu na úseku bezpečnosti práce a ochrany zdraví při práci poté, co obdržel informaci, že k pracovnímu úrazu na daném pracovišti došlo.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou, že pro rizikové práce (jako práce ve výškách), není přípustné zajišťovat ochranu zaměstnanců proti pádu udílením pokynů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Krajský soud má zato, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal se všemi zásadními odvolacími námitkami, které se v některých případech i prolínaly, zaujal však ve vztahu ke sporným otázkám jiný názor než žalobkyně. Z jeho odůvodnění jsou patrné jeho úvahy o tom, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl a proč. Není přitom nutno každé rozhodnutí odůvodňovat tak, že by bylo třeba vyžadovat odpověď i na každý jednotlivý argument vztahující se k námitce, jejíž odmítnutí již bylo srozumitelně zdůvodněno.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. dubna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu